

Életünk a karantén alatt...

Személy szerint engem nagyon váratlanul nem ért a karantén bejelentése, mert hiszen néztünk televíziót, értesülünk a hírekről mindenféle formában, és amikor már a környező országokban is megjelent a koronavírus, tudtam, hogy bizony ez már rövid időn belül bennünket is érinteni fog.

Valójában persze arra nem voltam felkészülve, hogy ez milyen nehéz teher lesz egy héttagú családnak, főleg, ahol négy gyermek iskoláskorú, egy pedig óvodás. Nyilván a normál időszakban be van osztva az ideje egy nevelőszülőnek. Míg a gyerekek iskolában, óvodában vannak, addig el tudja látni a mosást, főzést, takarítást, bevásárlást, de jött a megállj!- mert elsősorban tanító néinek kellett beállni. Hát ez a legnagyobb nehézség, amivel meg kellett és meg kell küzdeni nap, mint nap, főleg, hogy nem egy vagy két gyermekről van szó. Sokszor vannak konfliktusok, hogy ki mikor kerül sorra a tanulásban, és persze emellett egy személyben vagyok szakács, bevásárló, takarító és minden más.

De ne csak a negatívumokról beszéljünk, mert van azért pozitív oldala is a dolognak. Több időt töltünk együtt, mert azért ha nagyon sok is az elfoglaltság, egy-két perc mindig van, hogy felidézzünk olyan dolgokat, amik jó érzéssel töltenek el bennünket.

Az órai munkák alapján, melyet azelőtt az iskolában végeztek a gyerekek, mint például rajz, technika, most itthon készülnek és mindenki bekapcsolódik és nagyon sok kreatív dolgot kipróbáltunk ezáltal.

Majd közeledett a Húsvét ünnepe, ezáltal a tavaszi szünet kezdete, így a tanulással kicsit fellélegezhettünk, de mivel mi nem csak vallásosnak tartjuk magunkat, hanem ezt a formát gyakoroljuk is, hiányzott a mindennapjainkból a vasárnapi szentmise. Mivel mi római katolikus hitvallásúak vagyunk és a legkisebb gyermek kivételével a többiek már járultak szentáldozáshoz, ezért főleg a két nagy ünnep (karácsony, Húsvét) idején természetes, hogy szentgyónáshoz és szentáldozáshoz járuljunk, ami szintén kimaradt.

A lányok nagy szeretettel vettek részt az előző években a húsvéti passiójátásban is, melyet a helyi plébános tanított be nekik. De mindezek elmaradásával próbáltunk ugyanúgy, testileg és lelkileg is készülni az ünnepre. Nem maradt el a sütés-főzés, persze a lányok közreműködésével, sem a tojásfestés, és a kisebbek öröme a tojáskeresés sem, melyet az udvaron bonyolítottunk le.

A televízióban a családdal közösen megnéztük a Jézus életéről, és más Jézusról szóló filmeket. A szentmisét pedig online adásban hallgattuk végig.

A szünet után újból kezdetét vette a távoktatás, de mellette a gyerekek már titokban lassan készülődtek az anyák napjára. Mikor volt egy kis idejük, elvonultak és készítettek számomra a meglepetést, verset, éneket tanultak. Soha nem kaptam még ennyi saját készítésű ajándékot, mint ezen az éven.

2020. május 6.

Juhász Istvánné nevelőszülő